

Чоло біле при чорній одежі,
Як при хмарі вечірня зірниця.
З ока світло паде так на лиця,
Як від місяця срібло на вежі.

В тих очах затираються межі
Між життям та між тим, що лиш сниться.
В тих очах огонь дивний палиться —
Жар великого духа пожежі.

Жар, що рад би добути на волю
І летіти в безмежні простори
Понад села, церкви, понад двори —

І розлитися сонцем по полю,
І любов'ю упасти на душі,
Як дощ тихий паде серед суші.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Село»](#);